

РЕШЕНИЕ

№ 4466

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **4240** по описа за **2013** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/, срещу решение от 24.09.2012 г. на Софийски районен съд /СРС/ по НАХД № 4043/11 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 11012106/14.02.2011 г., издадено от Директора на АДФИ, с което на Б. М. Н., на осн. чл. 56 от Правилника за прилагане на Закона за обществените поръчки (ППЗОП), във вр. с чл. 32, ал. 1 от ЗАНН, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл. 7, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 14 от ППЗОП. Твърди, че решението е постановено при нарушение на материалния закон и необосновано. Моли да се постанови решение, с което да се отмени обжалвания съдебен акт, като се постанови нов, с който се потвърди НП. В съдебно не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, не се явява и не се представлява. В писмена защита от адв. Ч., оспорва жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218

АПК, намира следното от фактическа страна:

С решение от 24.09.2013 г. по НАХД № 4043/11 г., СРС е отменил изцяло НП № 11012106/14.02.2012 г., издадено от директора на АДФИ, с което на Б. М. Н. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл. 7, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 14 от ППЗОП.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

За да постанови същото, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения. Този извод е правилен и се споделя от касационната инстанция. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните по делото доказателства, а и те не са били спорни между страните. Въз основа на тях са изведени законосъобразни правни изводи относно това, че актосъставителя не е имал необходимата материална компетентност за съставения от него АУАН. Обоснован се явява й изводът, че Е. Н. е правилно санкциониран на основание чл. 56 от ППЗОП, във вр. с чл. 32, ал. 1 от ЗАНН, за административно нарушение, което изпълва състава на действащата към момента на извършване на административното нарушение норма на чл. 7, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 14 от ППЗОП. Съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Нормата на чл. 7, ал. 1, т. 4 от ППЗОП е отменен /ДВ, бр. 17/2012 г., в сила от 26.02.2012 г./. Отмяната на цитираната разпоредба обуславя отмяната на НП, поради липса на съставомерност на деянието, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност.

Настоящият съд счита също така, че институтът на абсолютната давност е приложим в процесния случай. В ЗАНН не са предвидени разпоредби, касаещи абсолютната давност за административно-наказателно преследване, поради което на основание чл. 11 от ЗАНН, приложими в процесния случай са разпоредбите, уреждащи този вид давност по НК. Съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК, не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност, т. е. изтеклата давност е обстоятелство, което изключва наказателната отговорност като предпоставка за реализирането й чрез провеждане на административнонаказателно преследване. Изтичането на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК, погасява наказателната отговорност на дееца - той не може да бъде осъден, като му се наложи наказание за извършеното престъпление и наказателното преследване срещу него следва да се прекрати като безпредметно по чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК.

Административното нарушение е извършено в периода от 23.02.2010г. до 01.03.2010 г., а датата на последното заседание по делото пред настоящата инстанция е 28.06.2012 г. Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от НК, за процесния случай следва да се приложи действащата разпоредба на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК преди изменението обн. ДВ бр. 26/06.04.2010 г., откъдето следва, че предвидения в разпоредбите на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК и чл. 81, ал. 3 от НК, общ тригодишен давностен срок е изтекъл.

С оглед гореизложеното, решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 24.09.2012 г. по НАХД № 4043/11 г. на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.